

NIEUWSBRIEF

STICHTING VETERANEN

OEGSTGEEST

Jaargang 3 - nummer 8

augustus 2024

Stichting Veteranen Oegstgeest

Telefoonnummer : 06-83580746
E-mailadres : secretaris@veteranen-oegstgeest.nl

www.facebook.com/VeteranenOegstgeest

[St. Veteranen Oegstgeest - Home \(veteranen-oegstgeest.nl\)](http://veteranen-oegstgeest.nl)

(Bij de voorplaat: 29 juni 2024 de Unie van Nederlandse Veteranen op het Defileerpunt)

Inhoudsopgave:

1. Bestuur Stichting Veteranen Oegstgeest (SVO).
2. Van het Bestuur/Redactie.
3. De Veteranenpen: Het verhaal van Lodewijk.
4. Nederlandse Veteranendag in Den Haag.
5. Veteranencafé.
6. Stolpersteine.
7. Humor in uniform.
8. Foto-collage.

1. Bestuursleden SVO.

*Voorzitter
Joop Verdonk*

*Secretaris
Barbera Hermans-Groen*

*Penningmeester
& Redacteur
Bert Hermans*

*Alg. bestuurslid
tevens Hoofdredacteur
Willem van den Houten*

*Alg. bestuurslid
Edwin Dusoswa*

2. Mededelingen van het bestuur.

- **Veteranencafés in 2024**

8 augustus, 12 september, 10 oktober, 14 november en op 12 december 2024.
Van 16:00 tot 18:00 uur kunnen alle veteranen en oud-geüniformeerden van Oegstgeest en omstreken weer terecht in de Bomenzaal van het Dorpscentrum. Mocht het een warme dag zijn, dan zitten we buiten in de tuin van het Dorpscentrum. Consumptie-muntjes zijn ter plaatse te koop bij de penningmeester à € 2,- per stuk.

*Tijdens de Veteranencafés verzorgt de Leo Kannerschool de hapjes.
De hapjes/snacks zullen worden bekostigd door het bestuur.
AUB zelf géén etenswaren meebrengen.*

- Herdenking formele einde 2e Wereldoorlog

Op donderdag **15 augustus 2024 om 12:00 uur** houden we een kleine herdenking bij het Oorlogsmonument in het Bos van Wijckerslooth te Oegstgeest. We leggen er dan zonnebloemen, bij zowel het Oorlogsmonument als bij de Plaquette ter herdenking van de Gevallen in voormalig Nederlands Indië 1945 – 1950. Ondanks dat het maar een zeer kleinschalige herdenking betreft, is de gehele achterban van onze stichting hierbij van harte welkom.

De Plaquette van de Gevallen Ned. Indië aan de achterzijde van het Oorlogsmonument.

- Onderhoud Oorlogsgraven.

Op de zaterdag 3 en 31 augustus a.s. is er weer onderhoud bij de Oorlogsgraven. We verzamelen om 11:00 uur op de begraafplaats van het Groene Kerkje bij de Oorlogsgraven aldaar.

- Internationale Veteranendag Brunssum.

Op zaterdag 21 september 2024 willen we de Internationale Veteranendag Brunssum gaan bezoeken. Vanwege het aldaar gevestigde AFCENT zullen er, ook dit jaar, weer tal van buitenlandse militairen aanwezig zijn. Mocht u belangstelling hebben, laat dit dan even weten aan Willem van den Houten of Bert Hermans. Directe aanmelding kan via deze link: [Programma & aanmelden – Veteranen Brunssum](#)

3. De Veteranenpen.

Door: Lodewijk Grooters

Heb de veteranen pen aangereikt gekregen dus wil ik graag met jullie delen waarom ik ooit militair ben geworden en hoe ik dat de afgelopen 2 decennia als reservist heb ervaren.

Eigenlijk praat ik alleen maar met een paar goede bekenden en mede veteranen over mijn missies omdat ik dan snel begrip voel en aan enkele woorden genoeg heb en niet alles in detail hoeft uit te leggen. De militaire wereld is immers totaal anders dan de burger wereld. Veel veteranen zijn hierin ook best terughoudend en dat komt waarschijnlijk door hun bescheidenheid omdat veteranen vaak vinden dat zij gewoon hun werk gedaan hebben en zo zie ik dat dus eigenlijk ook. Veel veteranen gaan gewoon door met hun leven en hebben dit hoofdstuk afgesloten. Slechts 1 x per jaar gaat hun missieboek weer open als zij onder publiek applaus met hun kameraden meemarcheren in het nationale veteranen defilé op de Veteranendag in Den Haag. Dat doet hen goed al komen ze vooral voor de onderlinge gezelligheid, kameraadschap, de sfeer, de blauwe hap en het bier.

Hoe zijn mijn militaire avonturen dan begonnen? Dikke 40 jaar geleden werd ik opgeroepen voor de dienstplichtkeuring in Delft. Lichting 83-1. Wat ik wilde doen werd er gevraagd. Nou groot rijbewijs op kosten v/h Rijk natuurlijk en zo begon mijn groene avontuur als chauffeur. Ook vinger opgestoken voor Libanon om waterwagens te rijden voor de UN maar dat werd door toenmalige vriendin verboden. Het werd Genie in Wezep! Een mooie tijd gehad; veel in Duitsland gekampeerd en goedkoop bier gedronken. Laatste herhalingsoefening in 1995 en daarna met groot verlof. De Rus kwam toch niet meer.

De plunjebaal lag op zolder toen ik in 2001 door een bevriende overste werd gevraagd om terug te keren als reservist. Een sollicitatie gesprek in Den Haag resulteerde in een keuring in Amsterdam en binnen een half jaar een afgeronde verkorte officiers opleiding in Breda en terugkeer naar mijn regiment in de rang van kapitein. Ik had er ook veel zin in. (wilde eigenlijk altijd al beroepsmilitair worden maar thuis werd er gezegd ga eerst maar een studie afronden en dan zie je maar.)

Na jarenlang voor het internationale bedrijfsleven gewerkt en veel gereisd te hebben wilde ik ernaast ook wel wat anders erbij doen; namelijk geven i.p.v. nemen en goed doen in landen waar de nood hoog lag. Dat idee speelde bij mij al lang. Het idee om te helpen zou mij ook veel voldoening geven!

Begin 2002 werd ik geplaatst als logistiek officier essential supplies van het netwerk Humanitarian Affairs later vallend onder 1 CMICo in Apeldoorn. Een nieuwe eenheid in oprichting dat zich ging richten op militair ontwikkelingswerk (CIMIC) in landen waar de NGO's nog niet durfde te komen vanwege het hoge loodgehalte in de lucht. Het was in het begin nog een internationale club, mijn baas was een Duitse Fallschirmjaeger. Een Kolonel van de Genie. Zijn vader was dat ook en landde in mei 1940 zelfs op het Fort Eben Emael. Mijn militaire hart ging harder kloppen in dit internationale gezelschap. Ik werkte toen met Duitsers, Belgen en Noren in Limburg onder de vlag van CIMIC Group North en dat betekende uitzendingen draaien! Daar was ik immers ook reservist voor geworden!

In het Veteranenblad Checkpoint ben ik ooit geïnterviewd over mijn missies. Hieronder een verslag:

Nadat Lodewijk Grooters in 2002 actief reservist was geworden, vond hij aansluiting bij het CIMIC (*Civil Military Cooperation*) netwerk Economy omdat hij in het bedrijfsleven werkt en later in het netwerk Governance vanwege zijn politieke bestuurservaring. Op dit gebied was er genoeg werk te doen; Defensie was toen vooral op zoek naar deskundigheid en specifieke kennis en ervaring om commandanten in missiegebieden te adviseren. Daar werd ik dus een van.

“Ik zou in 2004 naar Irak gaan, maar dat ging op het laatste moment niet door omdat iemand met een hogere rang opeens mee moest en er te weinig plaatsen aan boord waren. Was even erg balen.”

Bosnië – Travnik

Drie jaar later was het wel raak. “Ik mocht in 2007 als eerste reservist naar een LOT-huis in het Bosnische Travnik. Samen met een andere reservist heb ik een missie gedeeld, ieder drie maanden.

Dat was een geweldige ervaring.” Het werk van de *Liaison and Observation Teams* (LOT) bestaat eruit dat in bepaalde gebieden wordt gecontroleerd of de Dayton-akkoorden uit 1995 wel worden nageleefd. “Je voert gesprekken met lokale politici en burgemeesters en kijkt wat er aan beleid gevoerd wordt op dat vlak. Je kijkt ook of er mensen uit bepaalde bevolkingsgroepen gediscrimineerd worden en of er problemen zijn tussen Bosniërs, Serviërs en Kroaten. Het gaat dus om het monitoren van spanningen tussen de bevolking en het controleren van lokale bestuurders. Kijken hoe ze bepaalde problemen oplossen en of ze daar onpartijdig in zijn.” Je bent een thermometer van de Europese Unie. Eigenlijk het soort werk dat Grooters op het lijf geschreven is, want politiek heeft altijd al zijn interesse gehad. “Ik ben lang bestuurslid van de VVD geweest in mijn gemeente en ben ook een tijdje gemeenteraadslid geweest in Warmond. Dus ik vond dat in Bosnië heel leuk werk. Anderzijds zie je de ellende van de nasleep van de oorlog, ook al lijkt die ver weg. De kapot geschoten huizen, hoe de mensen daar soms nog in armoede moeten leven en de etnische discriminatie die nog steeds plaatsvindt.” Heb daar mijn steentje bij kunnen dragen.

Afghanistan-Uruzgan

Nog geen jaar later hoorde hij dat Defensie op zoek was naar mensen die in Afghanistan les wilden geven aan startende ondernemers want waar gewerkt wordt word niet gevochten. “Als voorbereiding had ik al via het Economy netwerk van defensie de UN-cursus *Start and Improve your business* voor NGO’s gevolgd. Deze is geënt op startende ondernemers in ontwikkelingslanden, een lespakket waarmee je kennis overbrengt op het gebied van verkoop en marketing. Het is redelijk basaal over hoe mensen hun eigen toko kunnen opzetten.” Grooters zei dan ook onmiddellijk ja op de vraag of hij in Afghanistan les wilde geven aan beginnende ondernemers. Zo kwam hij als lid van het *Provincial Reconstruction Team*

in Kamp Holland terecht in Tarin Kowt. Grooters kwam met patrouilles ook vaak buiten het kamp, onder meer in het omstreken Chora. “Dat was ook de eerste keer dat mijn club ver buiten Kamp Holland actief met ondernemers aan de slag ging. “Ik gaf les aan startende Afghaanse ondernemers, klasjes van een man of vijftien. Er bleek later een Taliban aanhanger tussen te zitten, die wilde weten wat ik daar uitspookte. Het hele lespakket was vertaald in het Pashtun voor wie kon lezen en ik werkte er veel met mijn tolk. Maar ik had ook een klasje met allemaal analfabeten. Dan had je een uitdaging. Ze moesten ook een businessplan maken als ze echt aan de slag wilden en een microkrediet krijgen.” Maar het mooiste was kennis overdragen, in die zin was het wel een echte opbouwmissie. Je was er soms letterlijk aan het bouwen, want we hebben ook met weeskinderen onder leiding van lokale timmermannen honderden houten schoolbankjes geproduceerd voor alle nieuwe scholen die wij bouwden in het gebied. Zo snijdt het mes aan twee kanten, men leert een vak en men onderneemt. Dan zie je ook dat mensen echt dankbaar zijn dat je er bent en helpt het land op te bouwen.” Wel is een van mijn timmermannen toen vermoord door de Talib’s omdat hij met ISAF samenwerkte. Het is een keiharde wereld. Ook een van mijn tolken werd later opgepakt omdat deze door de Talib’s onder druk werd gezet om informatie door te geven. De KMar voerde hem af nadat er vermoedens gerezen waren van overlopen en mogelijke aanslagen.

Kongo; Hutu’s en Tutsi’s

Maar van al zijn missies maakte die in Afrika toch de meeste indruk. “Ik werd een jaar na Afghanistan gebeld met de dringende vraag naar iemand die bereid was naar Congo te gaan. Het moest iemand zijn die het Frans goed beheerst. Daar hoefde ik niet lang over na te denken.” Grooters was voor zaken al vaker op reis geweest in onder meer Marokko, Tunesië, Zuid-Afrika en Kenia. “De kans om in dienst van Defensie de jungle in te gaan, kon ik niet laten lopen.

Want ik heb het altijd al een boeiend continent gevonden.” Grooters vertrok in april 2009 richting Congo als reservekapitein in het kader van de *European Union Security Reform* missie (EUSEC).

Een Europese missie die de *Republique Democratique du Congo* sinds juni 2005 ondersteunt met de wederopbouw en de professionalisering van het leger.

Een opbouwmissie die belast wordt door de erfenis van de strijd tussen de Hutu's en Tutsi's in buurland Rwanda. Die heeft ervoor gezorgd dat Hutu-milities in 1994 Congo ingevlucht zijn om van daaruit de strijd voort te zetten. Daardoor is er een onstabiele en onveilige situatie in Noordoost-Congo ontstaan waar de VN-vredesmissie *Mission de l'Organisation des Nations Unies en République Démocratique du Congo* (Monuc, tegenwoordig Monusco) een eind aan moet maken. Grooters: “Het is op dit moment de grootste VN-operatie, want er zitten zo'n 20.000 militairen in heel Congo. Ze komen vooral uit Zuid-Afrika, India en Pakistan. Van de Europese ondersteuningsmissie EUSEC zaten er een man of zestig in Congo.” Vooral Belgen en Fransen. Slechts 5 Nederlanders. Zelf werd hij gestationeerd in Noord-Kivu, met als standplaats Goma. Zijn taak bestond uit het monitoren van de betalingen aan de soldaten van het Congolese nationale leger, de *Force Armee de République Democratique du Congo* (FARDC). “Dat deed ik met een Fransman en een Zweed. We gingen samen op patrouille in een gebied waar ook vijf- à zesduizend rebellen actief waren, dus we moesten altijd een UN-escorte aanvragen. Als dat niet kon, vroegen we het FARDC (Congolese leger) om bescherming. We gingen met jeep, maar vaak ook met de helikopter, want het is een enorm gebied en vaak lastig begaanbaar.” De Congolese betaalmeeester ging vaak mee, we hadden soms 50.000 Euro mee in lokaal geld, allemaal kleine coupures in grote platte zakken met baar geld in onze pick-up 4x4. Er zaten Congolese soldaten bovenop dat geld met geweren om ons te bewaken. Afrikaanse geldtransport firma Brink dus!

Rebellen

Het was geen makkelijke taak, vooral door de bloedige voorgeschiedenis in Rwanda dat zich uitbreide over NO Kongo . “We hadden te maken met gemengde brigades. Die bestonden uit Congolese soldaten die waren aangevuld met ex-rebellen. Die rebellen hadden de keuze: terug naar Rwanda of bij de politie of het leger, tenminste, als ze niks op hun kerfstok hadden. Bij die gemengde brigades waren veel soldaten niet geregistreerd, die kwamen dus ook niet in het personeelssysteem voor. Er was

behoorlijk veel corruptie en het was onze taak om de S-1, de personeelsafdeling, te adviseren over hoe ze hun administratie moesten bijhouden.”

Grooters, moest elke maand naar de Congolese hoofdstad Kinshasa vliegen om te rapporteren, over het aantal soldaten per brigade. “Het Congolese leger had, eigenlijk niet de juiste administratie die nodig was om te bepalen hoeveel geld er overgemaakt moest worden om alle soldaten te betalen.” De reservemajoor legt uit dat de uit Rwanda gevluchte rebellen die in het Congolese leger opgenomen waren, een grote risicofactor vormden. “Als zij niet goed geregistreerd waren als soldaat, kregen ze uiteraard geen salaris van de S8 en dan sloegen ze weer aan het plunderen. Dan zijn hun Kalasjnikovs ineens een betaalpasje geworden!” Zelf heeft hij zich altijd redelijk veilig gevoeld in het gebied. “We moesten op de meerdaagse patrouilles natuurlijk wel altijd goed uitkijken waar de boefjes zaten. De eenheden die we in kaart moesten brengen, zaten vaak in gebieden waar soms gevochten werd. Soms moest je dan wel eens twee weken binnen de poort blijven omdat de omgeving te gevaarlijk was. Ik heb me nooit echt bedreigd gevoeld, maar er heerste wel een gezonde soort spanning om waakzaam te blijven.” Het verblijf in de jungle was geweldig maar altijd onder zeer primitieve omstandigheden. “Met noodrantsoenen. Er waren wel eens hotelletjes, maar dan zonder stroom en zonder water. We bleven vaak bij ‘de pastoor’ slapen op missionarisposten!” Grooters toont zich nog onder de indruk van de leefomstandigheden van het Afrikaanse volk zelf. “De armoede is ongelooflijk. De opvangkampen die ik heb gezien daar, dat is onbeschrijflijk. Honderdduizenden mensen die allemaal gevlucht zijn en op een vuilnishoop wonen. Het is een vergeten gebied en een vergeten operatie. Er zijn in dit gebied door alle conflicten naar schatting 5,5 miljoen doden gevallen. De ellende in Afrika is vele malen groter dan in welk ander operatiegebied ook.” Grooters kijkt met tevredenheid terug op zijn uitzending naar Congo. “Ik heb daar nuttig werk kunnen doen. Mijn officiële functie was ook die van adviseur op bataljons niveau, dus je geeft ook raad. En je ziet de grote verschillen met Europese legers, want deze soldaten hebben weinig aan goede uitrusting maar waren wel gemotiveerd.

Maar als een kameraad gewond raakt, behoort een simpel verbandpakje niet eens tot de standaarduitrusting. Maar ze willen wel graag aan de slag en ze zijn er trots op het militair zijn. Geeft ze ook status denk ik. Wij hebben ze ook waar nodig opgeleid en veel tips meegegeven maar leerden zeker ook van hen hoe te overleven in de

jungle. Grooters beseft ook dat zijn specifieke taak eraan bijdroeg dat hij overal met open armen ontvangen werd. “Ik zorgde er natuurlijk voor dat er salaris betaald werd en dat is dankbaar werk”, zegt hij glimlachend. “Maar realiseer je ook dat er hele families letterlijk van af hangen. Want in de jungle gaan die gewoon mee naar waar de eenheid zich bevindt.

Er zijn geen kazernes of andere voorzieningen en zij moeten ook gevoed worden.” Des te meer voldoening geeft het hem dat inmiddels de meeste militairen van het Congolese nationale leger dankzij de missie van EUSEC een ID-smartcard op zak hebben. “Aan het hele voortraject daarvan heb ik bijgedragen. Daarna werd met vingerafdrukken alles geregistreerd en werden de smartcards verstrekt. Hiermee kon later ook betaald worden met een chip. Hiermee zijn ze Rijks ambtenaar met een rechtspositie, maandelijks loon en recht op pensioen.” Was een interessante tijd in de jungle!

Inmiddels is hij bevorderd tot reservemajoor van het 1 CIMICBAT en er zouden nog 2 missies volgen.

Afghanistan – Kabul

In 2013 werd Grooters weer uitgezonden naar Afghanistan om op de generale staf van ISAF Joint Command in Kabul te werken; een inlichtingen functie. Hij werd een radertje op de Information Dominance Center van HQ-ISAF en verantwoordelijk voor West-Afghanistan. “Ik moest veelvuldig naar Herat reizen om met onze Italiaanse en Spaanse partners te overleggen en informatie op Governance gebied op te halen”. ISAF wilde weten wie de poppetjes waren in de komende verkiezingen en welke richting men op wilde. Ik was de enige Nederlandse militair in Herat wat natuurlijk best bijzonder was. Zijn commandant in Kabul was een Engelse Kolonel en de grote baas was een Amerikaanse Generaal. “Heb daar veel geleerd maar ook mijn vele stafcursussen en mijn buitenlandse missie ervaringen hebben me wel geholpen om daar als reservist op een staf te fungeren.” Erg spijtig dat wij later Afghanistan hebben moeten verlaten. Dat deed wel pijn. Zeker gezien de 25 Nederlandse militairen die daar hun leven lieten en de vele gewonden. Was de inzet voor niets geweest? Ons terugtrekken en hierdoor eigenlijk het mislukken v/d missie was echt zonde.

Mali – Bamako

Zijn laatste missie in 2015 werd Mali. Hij werd gevraagd voor deze UN-missie omdat men een Frans sprekende ervaren Liaison officier nodig had om vanuit Bamako contact te houden met de civiele UN organisaties, lokale autoriteiten en om liaison te houden met de Zweedse troepen in Timboektoe en de Nederlandse eenheden rond GAO. “MINUSMA was natuurlijk wel weer een kans om terug te keren naar het Afrikaanse continent en de rol die ik kreeg was erg interessant want ik moet veel door het land reizen om liaison te houden en om informatie op te halen die weer werd gebruikt in onze inlichtingen producten” Deze missie bleek later een van de aller gevaarlijkste en dodelijke missies van de UN ooit te zijn. De jihadisten in de Sahel hadden het op de UN gemunt. Dit naast de problemen tussen de in het noorden wonende Tuaregs die in 2012 rebelleerden en het Malinese leger welke werd ondersteund door het Franse leger.

Deze UN-peacekeeping Force van ca 15.000 UN militairen moesten de strijdende fracties uit elkaar houden, de veiligheidssituatie verbeteren en de bevolking beschermen. Een zeer lastige taak want Mali is een immens groot land en gedurende het verblijf van Grooters verslechterde de veiligheidssituatie ook in midden Mali omdat een bepaalde harde kern van de Fulani bevolking ook aanslagen gingen plegen op o.a. Malinese en UN-eenheden. “Ik kreeg de taak om daar o.a. onderzoek naar te doen, hoe zat deze terroristische organisatie in elkaar en wie waren de poppetjes die aan de touwtjes trokken” Dat deed ik met een Belgische, Zweedse en Noorse UN collega’s. Wij hebben toen de langste meerdaagse patrouille van de UN in Mali gereden vermoed ik. Van Bamako via Djenne naar Mopti en terug. Een reis van 1750km met 2 jeeps om situational awareness te verkrijgen en informatie op te halen over de vele aanslagen. We hebben toen een aardige bijdrage geleverd aan een intel blindspot in de zachte onderbuik van deze missie, die pas vorig jaar eindigde, want de focus lag vooral op het noorden. Mooie klus om te doen!

In de reservistenwereld is Grooters ook jarenlang als bestuursmatig bezig met veteranen en in zijn eigen gemeente Teylingen werkt hij mee aan het organiseren

van de lokale Veteranendag en het managen van een Veteranen Ontmoetingscentrum voor de Duin en Bollenstreek is Sassenheim welke eind 2022 is opgedoekt vanwege een tekort aan huisvesting en zijn de regionale veteranen ontmoetingen en bijeenkomsten overgedragen aan de Stichting Veteranen Oegstgeest.

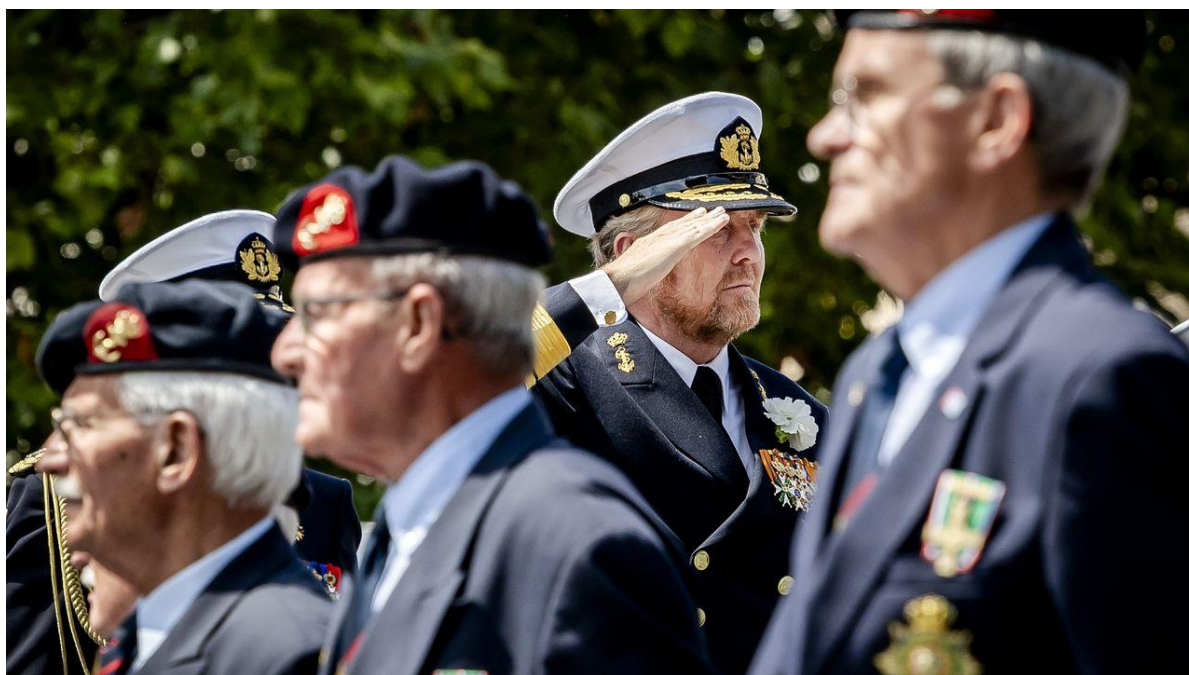

“11 juni 2014, hoog bezoek in ons veteranen ontmoetingscentrum: Lgen b.d. Ted Meines en KTZA b.d. Frank Marcus van het Veteranen Instituut bij het aanbieden van een AED, voor ons huis”.

Nu werkt hij op personeelszaken voor defensie en zorgt o.a. voor nieuwe instroom want de jongeren moeten het stokje blijven overnemen van de uitstromende oude garde! Gelukkig is er interesse genoeg want het is erg mooi werk! De vrede en veiligheid van Nederland en haar NATO partners blijven garanderen. Dat is onze taak! Ik geef hierbij de Veteranenpen door aan: Bert van der Meer.

4. Nederlandse Veteranendag in Den Haag.

Op zaterdag 29 juni j.l. werd voor de 20^e keer de Nederlandse Veteranendag georganiseerd op het Malieveld in Den Haag. Met uitzondering van de voorzitter was het gehele bestuur van de Stichting Veteranen Oegstgeest (SVO) in de Hofstad aanwezig. Omstreeks 10.00 uur arriveerden de meesten bij de 4 grote tenten op het Malieveld, waar zij elk de tent van het Krijgsmachtonderdeel, waarbij ze gediend hadden opzochten, om nog wat administratie zaken af te handelen, of om gewoon wat mede-Veteranen, oude kennissen of collega's op te zoeken.

Elk bestuurslid van de SVO vulde deze dag op zijn eigen manier in. De voorzitter, de heer Verdonk bleef in Oegstgeest en keek op de TV of alles in Den Haag naar wens verliep. De secretaris, mevrouw Hermans, kwam op een wat later tijdstip naar Den Haag en nam haar beide kinderen mee, om alle tentoongestelde attributen op het Malieveld te inspecteren. De penningmeester, de heer Hermans, meldde zich bij de Unie van Nederlandse Veteranen (UNV) om deel te nemen aan het Defilé. Het

algemeen bestuurslid, de heer Dusoswa, nam als afgevaardigde van de SVO, samen met zijn tweelingbroer, deel aan het gebeuren in de Koninklijke Schouwburg, waar Z.M. Koning Willem-Alexander de Veteranen toesprak. Hierna vervoegde de heer Dusoswa zich snel naar het opstelparcours om met zijn onderdeel, Veteranen bij de Politie, deel te nemen aan het Defilé. Het algemeen bestuurslid, de heer van den Houten, sloeg het defilé vanaf de tribune gade en had zijn dochter, zoon en kleinzoon meegenomen, om het gebeuren te bekijken. Als gast had hij ook een trouw bezoeker van het Veteranencafé, de heer van der Laan, meegenomen die ook zijn kleinzoon bij zich had. De heer van der Voort van de SVO bevond zich ook op de tribune, terwijl de heer Verhaar met het detachement van de Koninklijk Luchtmacht (KLU) mee defileerde. Wellicht waren er meer leden van de SVO, maar die gingen op in de massa, die het Malieveld bevolkten. Zo onderging iedereen op zijn eigen wijze deze Veteranendag.

De Veteranendag begon zoals gewoonlijk met de aankomst van duizenden Veteranen en andere bezoekers op het Centraal Station, waar ze een anjer kregen opgespeld; althans diegenen die er nog geen hadden. Daarna begaf de “blijde massa” zich in de richting van het Malieveld, behalve zij die een uitnodiging voor de Koninklijke Schouwburg hadden. Die begaven zich daar rechtstreeks naar toe, met vervoer wat klaarstond naast het Centraal Station of met eigen vervoer, om daarna hun gereserveerde “zetels” te gaan bezetten.

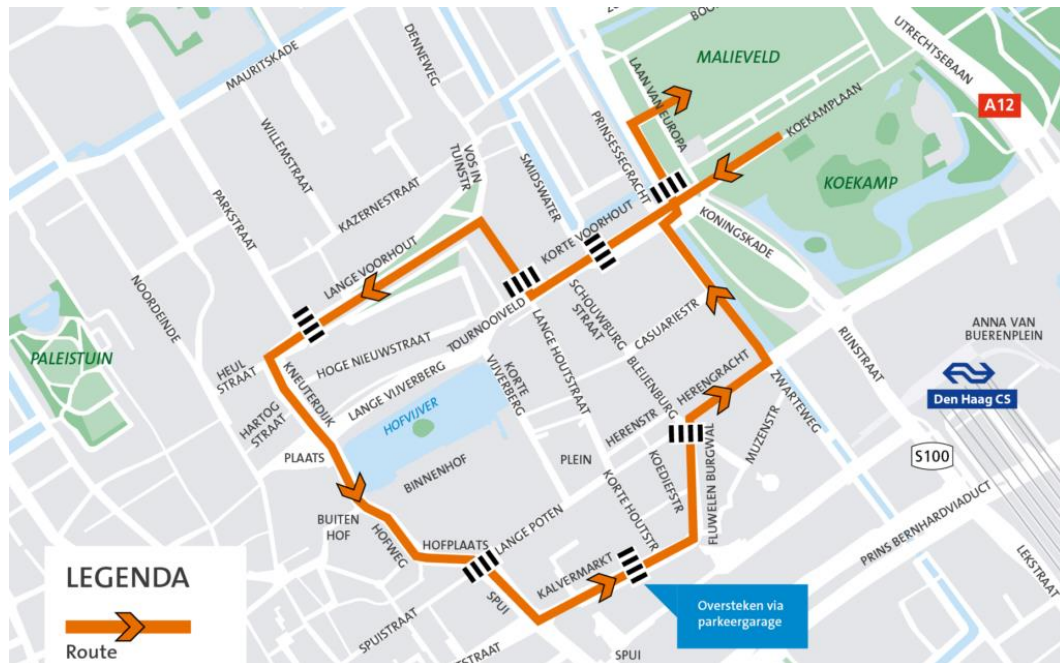
De Nederlandse Veteranendag startte dus in de Koninklijke Schouwburg met een openingsprogramma voor genodigden. Honderden Veteranen en gasten werden toegesproken door Minister-President Mark Rutte en de voorzitter van het Nationaal Comité Veteranendag, drs. Jaap Smit. Dit in aanwezigheid van Z.M. Koning Willem-Alexander, de Ridders Militaire Willemsorde, leden van het Parlement en andere autoriteiten. De muziek werd verzorgd door de Koninklijke Militaire Kapel “Johan Willem Friso”, onder leiding van chef-dirigent Frans-Aert Burghgraef, samen met de solisten Anneke van Giersbergen en de Veteranen Dennis Kroon en Joe Tennessee. In het programma stonden verder de persoonlijke verhalen van Veteranen centraal. De opening werd uitgezonden door Omroep West en Omroep Brabant, maar was ook te volgen via www.veteranendag.nl en op het Malieveld in het Plaza-theater.

20e Nederlandse Veteranendag

Na het programma in de Koninklijke Schouwburg was er de uitreiking van een aantal onderscheidingen op het Lange Voorhout, voor het museum Escher, waar diverse Veteranen werden geëerd met een herinneringsmedaille voor hun recente missies. De Herinneringsmedailles voor Vredesoperaties werden uitgereikt aan vierenveertig

militairen, die net terug waren van hun inzet. Dat werd gedaan in het bijzijn van hun familieleden door o.a. Minister-President Rutte en de demissionair Minister van Defensie, mevrouw Ollongren.

Rond 13.00 uur startte het Nationaal Defilé door het centrum van Den Haag. Nadat de paradedecommandant, Luitenant-Generaal b.d. van Griensven, in het bijzijn van zijn adjudant, Kapitein der Mariniers b.d. Orsel (voorzitter van de UNV) zich bij de Koning had gemeld, startten de ongeveer 4.000 Veteranen van alle missies en alle Krijgsmachtonderdelen en defileerden daarna, samen met actief dienende militairen rond de Hofvijver, gevolgd door historische legervoertuigen en tientallen militaire en burger-muziekkorpsen.

Even daarvoor was er een indrukwekkende “flypast” toen achttien moderne en historische toestellen over de Hofvijver vlogen. Z.M. Koning Willem-Alexander nam het defilé af op de Kneuterdijk.

Nergens in Nederland is deze combinatie te zien van Veteranen uit allerlei missies, militairen van de hele Krijgsmacht, civiele en militaire muziekkorpsen en diverse legervoertuigen, historisch en modern. Ook Veteranen die nu bij de politie, douane of het Leger des Heils werken, liepen mee. Kijken kon men overall langs de route of via de live-uitzending van de NOS die middag op TV.

Heel bijzonder was de feestelijke intocht van het defilé midden op het Malieveld, zo tussen 14.00 en 15.00 uur. Veronica-dj Wouter van de Goes praatte alle deelnemende detachementen “binnen” met de nodige uitleg, afgewisseld met muziek uit de missietijd, verzorgd door de Fanfare Bereden Wapens en Johnny Too Bad, een UB 40 tribute band. Het muziekprogramma werd afgesloten door het Orkest van de Koninklijke Luchtmacht met Xander de Buisonjé.

Het Malieveld stond de hele dag – van 08.30 tot 18.00 uur – open voor iedereen. Er waren activiteiten voor alle generaties, van foodtrucks tot Veteranenstands en militaire musea. Men kon ook spontaan een praatje maken met een van de vele Veteranen, herkenbaar aan het V-speldje op hun revers. Het Plaza-theater, de huiskamer van het Malieveld, bood Veteranenauteurs een platform voor hun boeken

en speciale stands. Ook was daar de expositie te zien: 20 Jaar Veteranendag, 20 Veteranen. Kinderen vermaakten zich in de kidscorner en op de hindernisbaan of speelden voor militaire politie en beklommen de klimtoren. Men kon ook de dag eens anders starten en een bezoek in de ochtend brengen, aan de “kerkdienst te velde”.

Als teken van erkenning en waardering voor onze Veteranen droegen burgers op Veteranendag en bij andere publieksbijeenkomsten met veteranen een witte anjer.

Iedereen mocht en kon de witte anjer dragen, een echte of een replica. En dat links op de borst. Zo droegen veel politici en andere autoriteiten een week voor deze Veteranendag deze bloem. Tijdens Veteranendag werden witte anjers uitgedeeld aan alle bezoekers en langs de route van het defilé. Urenlang konden de bezoekers de vele militaire voertuigen bekijken of in een helikopter plaatsnemen. Ook kon men zware bepakking en wapens proberen op te tillen. Een praatje met enkele “re-enactment-militairen” –uit de periode Nederlands Indië, Korea of Nieuw Guinea– behoorde ook tot de mogelijkheden. Er was voor elk wat wils.

Omstreeks 16.30 uur begaven alle vertegenwoordigers van het SVO en hun gasten zich lichtelijk vermoeid naar het Centraal Station, om terug te keren naar huis, met een tevreden gevoel, na deze interessante, gezellige en memorabele Veteranendag. Rest mij nog om te vermelden, dat het nieuwe systeem van pasjes voor de “blauwe hap” en andere soorten van voedsel, evenals het verkrijgen van de drankjes, de schrijver van dit verslag, goed bevallen is. Ik had binnen 2 minuten mijn drankjes en in een nog kortere tijd, mijn “blauwe hap”. Toch heb ik ook geluiden van anderen gehoord, dat de wachttijden daar heel wat langer waren. Misschien moet sommigen van het bedienend personeel nog wennen aan de nieuwe situatie.

5. Veteranencafé.

Op donderdag 11 juli j.l. was het weer tijd voor het Veteranencafé, dat zoals altijd weer georganiseerd werd in het Dorpscentrum (DC) in Oegstgeest. Voor de ingang van het DC was de nieuwe “vlag” geplaatst, die de Stichting Veteranen Oegstgeest (SVO) heeft ontvangen van het Veteranen Platform (VP), ter gelegenheid van het verkrijgen van de status van buitengewoon lid van het VP.

Tussen 16.00 en 18.00 uur vonden 19 gasten de weg naar de “Bomenzaal”, waar enkele bestuursleden weer klaarstonden, om de Oegstgeester Veteranen –en andere gasten- “in de watjes te leggen”. Op deze datum werd tegelijkertijd in Den Helder, de Veteranendag voor de Koninklijke Marine (KM) gehouden, maar dat was niet te merken aan de Veteranen van de KM, die hier aanwezig waren. De gesprekken gingen dit keer voornamelijk over de vakantiebestemmingen van sommige bezoekers en de ervaringen van weer andere bezoekers, tijdens de afgelopen Nederlandse Veteranendag (NLVD) in Den Haag.

Omstreeks 16.30 uur bracht een medewerkster van het DC een grote schaal met hartige hapjes naar boven, die vervolgens door een bestuurslid van de SVO werden

rondgedeeld. Ook de Burgemeester van Oegstgeest, de heer Jaensch, die even kwam informeren hoe het de Veteranen in Den Haag was vergaan, kwam precies op tijd, om ook van de “snacks” te genieten. Die waren overigens verzorgd door Snackbar “Het Haasje”, een bekende cateraar in Oegstgeest.

Rond 18.15 uur verlieten de laatste bezoekers het DC, om plaats te maken voor een aantal liefhebbers van een exotische maaltijd.

6. Stolperstein.

In onze vorige Nieuwsbrieven heeft u kunnen lezen, dat het indertijd de bedoeling was, om –op voorspraak van het Comité Herdenken en Vieren- een Stolperstein te plaatsen voor Matroos 1e klasse van Iterson, die in 1940 aan boord van de Nederlandse onderzeeboot Hr.Ms. O22 is omgekomen. De instantie die de plaatsing van Stolpersteine toewijst, heeft om onverklaarbare redenen, het verzoek voor de plaatsing van de Stolperstein voor Matroos 1e klasse van Iterson afgewezen. De Stichting Veteranen Oegstgeest (SVO) was behoorlijk teleurgesteld door deze beslissing en de nabestaanden van Matroos 1e klasse van Iterson nog veel meer. Het Comité Herdenken en Vieren treft hierbij geen schuld en was net zo teleurgesteld als de SVO. Inmiddels zijn er plannen om nog dit jaar en anders volgend jaar weer enkele Stolpersteine in Oegstgeest te plaatsen. De SVO sponsort één van deze stenen;

Het gaat hier om de heer Theo Talboo, die verzetsstrijder is geweest en bij de Koninklijke Marine heeft gediend. Meer over de plannen en de uitvoering daarvan kunt U lezen in de volgende Nieuwsbrief.

“Dhr. Theo Talboo”

7. Humor in uniform.

Deze keer plaatst de redactie geen cartoon, maar een humoristisch gebeurtenis uit de Krijgsmacht. Bij Defensie gebeuren vaak ernstige dingen, maar er wordt ook heel veel gelachen! Mochten de lezers van de Nieuwsbrief, tijdens hun diensttijd, ook eens iets leuks hebben meegemaakt, dan kunnen ze hun verhaal inleveren bij de redactie!

De eenzame fietser.

Ergens in het begin van de jaren '90, deed de schrijver van dit verhaal, dienst als wachtcommandant op het Marine Vliegkamp "Valkenburg" (MVKV). Het was in de tijd na de "val van de muur", dat een aantal zogenaamde "vredesactivisten" zich begonnen te roeren. Één er van, was een beruchte Majoor en Legeraalmoezenier, Kees de Koning geheten, die met een hakbijl op de diverse vliegbasissen van de Koninklijke Luchtmacht had geprobeerd om binnen te dringen, om vliegtuigen te beschadigen. Het Ministerie van Defensie was daar niet zo blij mee en begon de Militaire Basissen in den Lande te versterken met elektronica (kamera's, e-flex, en andere onzichtbare apparatuur) en een forse uitbreiding van het bewakings c.q. beveiligingspersoneel. Het Marine Beveiligings Korps (MBK) op het MVKV had om deze reden, nieuwe patrouillevoertuigen gekregen, compleet met zwaailicht en andere "toeters en bellen". De beveiliging werd verder behoorlijk "opgeschaald" en de patrouillegang geïntensiveerd.

Op een mooie zomerse zondagmorgen reed ondergetekende met zijn vaste chauffeur over het vliegveld, om een patrouilleronde op en buiten het MVKV te gaan maken. Die buitenpatrouille werd de perimeter-patrouille genoemd en was ingesteld om te kijken of zich buiten het object, in de onmiddellijke nabijheid van het vliegveld geen verdachte personen of zaken bevonden. Het vliegveld was gesloten en er was geen vliegverkeer. De meeste personeelsleden van de Marine Luchtvaart Dienst (MLD) waren dan ook met weekend.

Het was nog vroeg -net na 7 uur- en de het patrouillevoertuig (een VW met 4-wiel-aandrijving) reed de startbaan op. Het was dan min-of-meer de gewoonte om de bus in zijn 1^e versnelling te zetten en dan langzaam over het beton van de 3500 meter lange start- of landingsbaan te rijden, rustig rondkijkend naar eventuele “verdachte elementen”. Gezellig pratend over hobby’s en andere interessante zaken “boemelde” de patrouillewagen langzaam voort.

Na een paar minuten onderweg te zijn, keek ik in de verte naar het andere einde van de landingsbaan (in de richting van Rijnsburg) en meende een bewegend stipje te zien. Ik pakte de verrekijker en keek in de richting van het vreemde voorwerp. Tot mijn verrassing bleek het een fietser te zijn, die geheel groen was gekleurd. Ik zei tegen mijn collega: “Gerrit, er komt ons een fietser tegemoet!” “Natuurlijk”, zei Gerrit smalend, “niemand ziet een fietser op de startbaan, maar Willem wel! Wat heb je gisteren gedronken, of zit je aan de pillen?” Hij pakte de verrekijker en zei: “Verhip, je hebt gelijk, er komt inderdaad een fietser aan! Hoe is die in hemelsnaam hier nou verzeild geraakt?”

Na een tijdje kwam de “eenzame fietser” in onze buurt en passeerde ons voertuig. Mijn collega verhoogde zijn snelheid, maakte een bocht van 180 graden en ging parallel naast de fietser rijden. Die kwam nu aan mijn kant, oftewel stuurboordzijde (om maar eens een marine-term te gebruiken). Ik draaide het portierraam naar beneden en “schouwde” de groene fietser. Het bleek een jongeman van naar schatting 20 jaar te zijn, die van top-tot-teen onder het kroos zat, net als zijn fiets. Verrassend was, dat allebei zijn banden lek waren. Ik sprak de “indringer” aan en zei: “Jongeman, waar gaan wij heen? Wat is de bedoeling van deze rit? Denk je dat je een vliegtuig bent?” De fietser deed net op hij gek was (misschien was hij dat ook wel) en reed stug door, zonder op of om te kijken, terwijl zijn (leke) banden over de startbaan ratelden. Ik deed nog een poging en zei: “Je weet toch wel, dat je op een zwaar bewaakt Militair Vliegveld bent en dat dit problemen voor je op gaat leveren? Als ik jou was, zou ik maar snel stoppen!” De fietser reed stug door en zweeg in alle talen, terwijl het water van zijn kleding droop.

Uiteindelijk kwamen we gezamenlijk aan het einde van de startbaan en moest hij wel stoppen. We (mijn chauffeur en ik) stapten allebei uit. De fietser hijgde nog na van zijn inspannende rit en staarde ons aan. Hij begon een beetje te snotteren en ook te praten. Het bleek een inwoner van Wassenaar te zijn; een student, die de avond ervoor op een feestje in Katwijk was geweest. Daar had hij de nodige drankjes tot zich genomen en was lichtelijk beneveld geraakt. Toen hij van het feestje naar huis wilde fietsen, had één van zijn Katwijkse medestudenten hem wijs gemaakt, dat als hij van daar een klein stukje verder zou fietsen, hij een groot hek tegen zou komen en als hij daar dan overheen zou klimmen, dan kwam hij op een nieuwe verkeersweg

in aanleg terecht, die hem rechtstreeks naar Wassenaar zou leiden. Hij zou dan snel thuis zijn. De snotterende sukkel was daar ingetrapt en was, met veel pijn en moeite over de afrastering rondom het MVKV geklommen, die voorzien was van scherpe concertina's (een heel gemeen soort prikkeldraad). Toen hij ook zijn fiets over de omheining gewurmd had, had hij allebei zijn banden lek geprikt. Ook zijn handen waren er niet onbeschadigd van af gekomen en bloedden uit een aantal kleine wondjes.

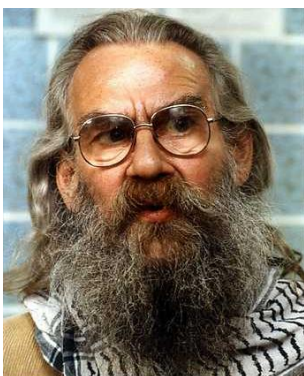
Voor de afrastering was een diepe brede sloot, waar hij met zijn fiets in was gevallen en waardoor hij helemaal bedekt was met kroos. De jongen begon te trillen en snotterde nog meer. We begonnen medelijden met hem te krijgen. Ik zei: "Okay, waar woon je?" Hij bleek slechts een paar kilometer van het MVKV af te wonen, in een villawijk aan de rand van Wassenaar. Ik zei verder: "We gaan niet moeilijk doen, want je bent al genoeg gestraft en we zullen je thuisbrengen". Het slachtoffer zei nog: "Ik zal het nooit meer doen, mijnheer!" We hadden moeite ons lachen in te houden en zetten hem met zijn groene fiets achter in de patrouille-bus. We reden naar de poort van het MVKV en ik zei door de Storno (verbindingsapparaat): "Wacht, hier de patrouille: we gaan even de perimeter-patrouille maken". Ik deed verder geen mededelingen, om geen slapende honden wakker te maken. Even later verlieten we het MVKV en reden richting Wassenaar. De beveiliging aan de poort keek een beetje vreemd naar onze patrouillewagen, toen hij daarin een geheel groene persoon ontwaarde.

Ik de villawijk aangekomen, zochten we het adres van onze onfortuinlijke student op. Nadat we de fiets en de nog steeds snotterende student uit het voertuig hadden

gehaald, belden we aan. Een norse stem zei: “Ja, wat is er aan de hand?” “We hebben een pakketje voor U, mijnheer!” De man opende de deur en zag zijn groene zoon staan, waarna hij een aantal lelijke dingen tegen hem zei, die niet voor herhaling vatbaar zijn. We brachten verslag uit van het voorval. Hij vroeg, of het gebeuren nog consequenties voor het slachtoffer had, maar we zeiden, dat wat het ons betrof, de zaak af was. Hem werd geadviseerd, om maar snel de wondjes te gaan verbinden. Hij bedankte ons hartelijk voor het thuisbrengen van zijn zoon. Wij vervolgen onze patrouille rondom het MVKV en onderweg besloten we, om het voorval niet te vermelden in het patrouillerapport. Wellicht moesten we ons dan weer melden bij de Brigade van Koninklijke Marechaussee en daar zaten we niet op te wachten. We konden wel lachen om het voorval en bovendien konden we allebei goed zwijgen. “Willem”, zei mijn chauffeur, “met jou zijn de diensten nooit saai!”

Toen we terugkeerden bij het wachtgebouw, zei de collega die ons naar buiten had zien rijden: “Wat voor groene kerel hadden jullie nou bij je?” “Wel”, zei ik, “Je hoort toch wel eens van die groene mannetjes die van Mars komen? Nou, wij hebben er een gevangen!”, en we reden lachend weg.

“Kees de Koning”

Aansluitend aan dit verhaal kan ondergetekende nog mededelen, dat –korte tijd na het bovengenoemde gebeuren- de beruchte Legeraalmoezenier van de Koninklijke Landmacht, Majoor Kees de Koning, tijdens een poging om het MVKV –compleet met hakbijl- binnen te dringen, om één of meerdere van de aanwezige Orion-patrouillevliegtuigen te beschadigen, door mijn collega en vaste chauffeur Gerrit, op heterdaad is aangehouden. Helaas was ik daar zelf niet bij aanwezig. We zouden hem ook niet thuisgebracht hebben, maar overgeleverd aan de Koninklijke Marechaussee.

En dat is ook gebeurd.

Majoor Kees was voorlopig uitgelachen.....!?

8. Fotocollage

